

man vil blive indenfor den Konflikt, man selv har skabt, og som det lader til — det stemmer jo ogsaa med de Rygter, der gaa allerede — forberedes for en Række af Aar til. Det skal være de Herrer vel undt; jeg kan ikke sige Andet, men de Herrer maa jo være fuldstændig klare paa, at da de selv ikke have anvist nogenjomhelst Vej til at komme ud af Konflikten her i Dag, og have gjort, hvad der var muligt for at hindre os i at komme frem paa den Vej, vi have foreslaaet, saa vil det faae Betydning for Fremtiden, og der er ingen Tvivl om, at den Konflikt, vi gaa i Møde, er gjort lettere ved den Maade, de Herrer have stillet sig paa i Dag. Men det fulde Ansvar paahviler sandelig baade den høie Regjering og Regjeringspartiet, som i Virkeligheden have afvist en Forhandling om denne Sag.

Forsgaard: Jeg skal ikke blande mig videre ind i det, der er sagt i Diskussionen mellem de ærede Forslagsstillere og det ministerielle Parti om de Udgifter, som de gjenfaldende kunne have til at finde hinanden paa dette Spørgsmaal. Det har undret mig noget, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) ikke har hørt Mit for, at Ordføreren og hans Medforslagsstillere have indlaagt sig en virkelig Fortjeneste af det ministerielle Parti ved at fremkomme med dette Forslag. Vi have jo i en lang Række af Aar hørt om, at det kun var Rigsretten, det kom an paa, at det ikke nyttede noget, vi havde Flertal her i Folkethinget og maatte knap nok vilde nytte, om vi havde Flertal ogsaa i det andet Thing, men at det virkelige Tvingepunkt i Forfatningen var Rigsretten, og at det var der, man maatte søge Afgjørelsen. Jeg antog, det maatte være med inderlig Tilfredsstillelse, at det ministerielle Parti har erfaret, at Lederen af det, man kalder Opposition her i Thinget, nu er gaaet ind paa den samme Tankegang og har erkjendt, at Konfliktens Løsning burde søges ved Rigsretten. Derfor har det undret mig noget, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds og andre ærede Medlemmer fra samme Side ikke have ydet den ærede Forslagsstiller mere Anerkjendelse for dette Forslag. Heller ikke skal jeg sige videre om den Uleilighed, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds gjorde sig for at paavise, at den ærede Forslagsstiller ikke var konsekvent med sin Fortid. Jeg tror, at det er spildt Uleilighed. Det er bekjendt for Alverden, at der ikke her eller i dansk Politikk findes større Konsekvents end den, der repræsenteres af det ærede Medlem fra Veire. Smidletid var det ikke derfor, jeg tog Ordet.

Det var kun for at tage en Reservation overfor Dtringer af min ærede Nabo fra Næstved (Beth), der maatte kunde afstedkomme Misforstaaelse. Den Motivering, med hvilken han vilde stemme for Forslagets videre Fremme, kan jeg ikke ganske tiltræde. Han vilde stemme for det i den Mening, at der maatte dog kunde komme Noget ud af det, at der dog var Spør deri til Noget, der kunde bringe os videre. Jeg maa sige, at jeg ikke deler den Opfattelse, som det ærede Medlem der forovrigt er min Meningsfælle, har paa dette Punkt. Det forekommer mig, at dette Forslag baade saglig og politisk er saaflet som muligt. I saglig Henseende vil jeg i det Væsentlige kunne henholde mig til, hvad der er sagt af det ærede Medlem fra Viborg (Klein). Det forekommer mig, at den saglige Kritik, han fremsatte over dette Forslag, kan man ikke komme ud over, paa hvilken Side man end staar, enten paa Høires eller paa Venstres. Det forekommer mig, at en Afgjørelse af, man tør nok sige Landets allervigtigste Spørgsmaal, der saaledes er præsigeret Tilfældet, er en Afgjørelse, som ikke er værdig for en Forfatning, ligesaa lidt som jeg tror, det er værdigt for en Rigsdag at indlade sig derpaa. Jeg kan for den Sags Skyld ogsaa være enig i, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) sagde, at han ikke engang vilde overlade sin bitterste Tjende til at dømmes ved Lodtrækning. Jeg vil sige det samme. Hvis der var Tale om, hvad der jo kunde blive, at man vilde tiltale Ministeriet Strup til Straf og Erstatning for den lange Række af Provisorier, det nu har levet paa, og Tale om, at dets Medlemmer skulde erstatte Udskilling deraf eller maatte det Altsammen — jeg veed ikke, hvormeget det er — saa vil jeg dog sige, at for mig vilde det egentlig ikke være Maalet, og jeg antager heller ikke for Demokratiet i det Hele, at Ministeriet kom af med sine Gienomme, og hvad det ellers har. Jeg mener, at det, det fra et demokratisk Standpunkt kom an paa, var at faae en Dom, der siger, at Ministeriet har Uret. Men en Afgjørelse ved Lodtrækning indeholder ikke en saadan Afgjørelse. Det kunde maatte, som der er gjort opmærksom paa, nok træffe, at Loddet engang imellem faldt til vor Side, og at vi saa fik Ministeriet dømt, medens det til andre Tider faldt til den anden Side, saa Ministeriet blev fritkjendt. Derigennem vilde det maatte nok ske, at Ministeriet af og til blev dømt til Erstatning, men hvad det gjælder om, er jo at opnaae en Anerkjendelse af, hvad der er Ret, og hvad der er Uret, og jeg kan ikke se, at vi kunne faae en